

for dem. Saa gaar der nogle Aar, og saa ser man, hvordan Bevillingen forskyder sig; den bliver en Slags Pulterkammerbevilling, og paa Budgettet for 1914—15 opfører man et Beløb ikke blot til Jordarbejder, til Helimplantning o. s. v., men pludselig ogsaa til Opmaalinger og til Løn for den assisterende Ingeniør. Samtidig oplyses, at Kontoen er ligesom tidligere. Men nu har den ynglet yderligere, idet der nu foreslaas et Beløb af 1,000 Kr. som Tilskud af Statskassen til Holmslands Sogneraad til Driften af det efter Gennemskæringen ved Hvide Sande etablerede Færgeri. Jeg mener, at det kan være tvivlsomt, om Staten i og for sig er forpligtet til at deltage i denne Udgift og derved befri Holmslands Sogneraad for et Underskud; thi om jeg ikke husker forkert, var Forholdet følgende: Oprindelig skulde Kanalen være saa snæver — det er nogle højsalige Tider, jeg her taler om —, at der kunde føres en Bro over den. Saa gik det imidlertid i Stykker, der kunde ingen Bro komme over den brede Kanal. Jeg skal i øvrigt kun erindre om, at der var en særlig finansiell Episode i denne Sag, hvor den daværende Trafikminister maatte skride ind, for at der ikke skulde finde Misbrug Sted. Men i alt Fald fremgik det vistnok af Sagen, at man af Holmslands Sogn havde faaet et Slags Tilsagn om, at det nok skulde sørge for, at Folk kom over den Kanal. Nu skrider man pludselig til at foreslaa, at Holmslands Kommune skal hjælpes dertil. Men hvis det endelig skal være nødvendigt — og det er vistnok nødvendigt, fordi Sognet er saa fattigt —, vil jeg dog henstille, om denne Bevilling, som viser, hvorledes denne Sag yngler, for Fremtiden maatte blive opført som en Særbevilling, altsaa, at vi ikke bestandig skal opleve at se denne Pulterkammerbevilling, hvor vi putter alting ind, og hvor i Fremtiden maaske en mindre kærlig Sjæl overfor denne Sag ikke vil være i den Grad paa sin Post, som jeg af en naturlig Chikane er.

Jeg vilde saa gerne gaa over til selve Kanalen, som den nu ligger. Kanalindsnævringen er jo i dette Øjeblik ikke fuldendt. Dette viser i høj Grad Rigtigheden af, hvad vi her i Folketinget gjorde gældende, at den Maade, hvorpaa Landstinget havde omformet Loven, var meget uheldig, idet Landstingets Forudsætning utvivlsomt var, at nu skulde man forsøgsvis have en Indsnævring, og derefter skulde Regeringen inden 1. Januar næste Aar, altsaa om ganske faa Maaneder, kunne fremsætte et

endeligt Forslag. Det var ganske klart, at det var praktisk umuligt. Jeg anslog den Gang, at Indsnævringen tidligst kunde blive færdig i August i Aar. Nu har det vist sig, at end ikke det holdt Stik, og det er egentlig ganske udenfor Lovens Forudsætning, den ventede Revision vil selvfølgelig ikke indtræde, Ministeren vil antagelig ikke fremsætte noget som helst Lovforslag derom, hele Sagen vil drive hen, som den bedst kan. Men til en vis Grad er Indsnævringen udført. Det egentlige Hovedværk uden den saakaldte Bundsikring udenfor er i det væsentlige færdig. Bygningen over Vandet er ogsaa færdig. Man har indsnævret Kanalen mere, end Motiverne til Loven forudsatte, nemlig 50 m; man er gaaet ned til 35 m., aabenbart for at være mere sikker for, at Havets Indtrængen udefra ikke skal fremkalde Forstyrrelser og Oversvømmelser. For øvrigt har man haft det Uheld, som øjensynlig er meget faretruende for hele Sagen, at der ved Fald af Vandet dannedes et dybt Hul lige indenfor Hovedværket, et Hul, som var ikke mindre end 18 m dybt, det vil sige, det gik helt ned til Sandet under selve Bundsikringen, og en Underskæring af Værket være i højeste Grad at befrygte. Man skred da til at udføre Bundsikringen, som skulde strække sig paa begge Sider af Hovedværket, og som man anslaa til at skulle føres 50 m ud paa begge Sider. Den nødvendige Følge heraf er naturligvis den, som allerede foreligger, at Bevillingen vil blive overskredet. Atter her er et Punkt, hvor denne Sag yngler, Bevillingen vil blive overskredet. Men tillige er det derved utvivlsomt blevet klart, at Bundsikringen Aar efter Aar paa visse Punkter vil blive nedbrudt, det vil sige, at man igen maa fylde Cement i og, som man har oplevet andetsteds, bestandig maa reparere Værket, og efter hvad jeg har kunnet faa oplyst, formodes det ogsaa at ville faa Udgifterne til at yngle, idet formodentlig her vil komme en aarlig Udgift af 40—50,000 Kr. Saaledes yngler dette Værk paa alle Leder og Kanter, og jeg synes, dette er godt at konstatere. Yderligere maa jeg maaske til Slut henlede Opmærksomheden paa, at vi vel i den nærmeste Fremtid kan vente Spørgsmaal om en Erstatning af Statskassen paa henimod 350,000 Kr., efter hvad jeg har kunnet faa oplyst. Jeg nævner alle disse Forhold, ikke fordi de i og for sig giver Anledning til nogen særlig Undersøgelse fra Ministeriets Side eller til